

وعده

تکمیل پروژه های نیمه کاره در حوزه زیرساخت های ورزشی و بهبود شرایط نگهداری اماکن ورزشی

تأمین اعتبار

دست کم ۴۰ هزار همت برای تکمیل پروژه های نیمه تمام لازم است

برنامه

تأمین منابع مالی تکمیل پروژه ها از طریق مولدسازی و تقویت انگیزه بخش خصوصی برای سرمایه گذاری در زیرساخت های ورزشی

موعد وفا

در صورت موفقیت در تأمین منابع مالی حداکثر پروژه ها در طول ۳ ساله اجرایی می شود

الو ایران

۰۹۳۶****۷۰۰

دولت و وزارت امور خارجه باید از فرصت شکاف ایجاد شده بین اروپا و آمریکا به نفع کشورمان استفاده کنند. وزاری خارجه، صمت و اقتصاد با سفر به کشورهای توسعه یافته آنها را به سرمایه گذاری دربخش های مختلف صنعت و اقتصاد ایران تشویق و ترغیب کنند.

۰۹۰۳****۱۵۷

باز کردن راه برای تجار، شرکت ها و بانک ها که بتوانند با اوراسیا و بریکس و کشورهای همسایه مبادله داشته باشند منوط به تصویب پالرمو و CFT است که امیدواریم این گره کور، توسط مجمع تشخیص مصلحت نظام باز شود. به خاطر مصلحت ایران و باز کردن راه برای تجارت نیاز به تصویب پالرمو و CFT داریم.

۰۹۳۷****۱۸۹

خوب است آقای پزشکيان شخصاً به جلسات مجمع تشخیص مصلحت برود و اعضای مجمع را توجیه کند برای تصویب CFT پالرمو.پزشکيان به اعضای مجمع بگویند روسیه چین از اعضای اصلی FATF هستند.

۰۹۱۳****۱۴۶

باسلام، پیشنهادم این است که در قالب سهمیه های کنکور، به سهمیه داران کمک پولی تحصیلی شود واستعدادها، عادلانه هدایت شوند. عدل، از اصول دین است.

مدیرعامل شرکت توسعه و نگهداری اماکن ورزشی در گفت وگو با «ایران» اعلام کرد

برنامه سه ساله دولت برای تکمیل پروژه های نیمه کاره ورزشی

گفت و گو

مهزی رنجبر

دبیر گروه ورزشی

با اینکه مهارت های ورزشی و تمرین تخصصی ورزش، برای موفقیت ورزشکار مهم است اما امکانات و تجهیزات نقش بسزایی دارد؛ چرا که زیرساخت ها حتی در توسعه ورزش همگانی هم مؤثر هستند و تأمین زیرساخت های ورزشی زمینه ساز شکوفایی استعداد و شناسایی ستاره های جدید می شود. در اکثر کشورهایی که در حوزه ورزش پیشرفت داشته اند، به ورزش به چشم یک صنعت نگاه می شود، در حالی که ورزش در ایران از تبدیل شدن به یک صنعت فاصله دارد و به همین دلیل از اقتصادی درآمدزا هم برخوردار نیست. صنعت ورزش هنوز نتوانسته سهم چندانی در تولید درآمد ملی داشته باشد. جدای از آن، نبود زیرساخت های استاندارد کار را برای ورزشکاران در مقایسه با رقبایشان سخت تر کرده است.

به همین خاطر ملی پوشان همیشه معتقدند با تعصب و غیرتشان با رقبای برای مدال و افتخارآفرینی می جنگند. به عنوان مثال دوچرخه سواری ایران یک پیست استاندارد چوبی سرپوشیده ندارد و رگبازان ملی پوش باید روی پیست سیمانی غیراستاندارد تمرین کنند. حتی پیست های ساخته شده در اهواز، کرمان و تبریز هم شرایط استاندارد ندارند. رضا علیپور، سگنورد ایرانی که در المپیک ۲۰۲۴ پاریس چهارم شد اما همه دغدغه اش نداشتن دیواره استاندارد

است. قایقرانان آب های آرام در دریاچه آزادی تمرین می کنند که پیست استاندارد نیست و به همین خاطر روئینگی ها و پاروژنان کانو و کایاک حتی گاهی مواقع پشت سد ها تمرین می کنند. شاید تیم ملی فوتبال تنها تیمی باشد که کمی از نظرسری ساخت شناس آورده اما دو باشگاه استقلال و پرسپولیس بر خلاف باشگاه های بزرگ خارجی، از ورزشگاه اختصاصی محروم هستند. اگر چه پرسپولیس و استقلال به ترتیب ورزشگاه های شهید کاظمی و امام رضا (ع) را دارند اما معمولاً آنجا تمرین نمی کنند و حتی شنیده شده که قرار است آنها را از این دو تیم پس بگیرند. وزارت ورزش برای قدم اول دست به کار شد تا استادیوم پیر آزادی را بازسازی کند. بازسازی که کامل نشد و تنها ضلع شرقی آن درست شد. البته بازسازی مجموعه نقض هایی هم داشت، با این حال احمد دنیامالی وزیر ورزش، مشکل بزرگ ورزش ایران را نبود زیرساخت ها نمی داند: «این تصور که ما زیرساخت های لازم را نداریم، درست نیست. آن چیزی که ما در زیرساخت ها با آن مواجه هستیم، موضوع نگهداری درست است. هر روز استانداردها تغییر پیدا می کند. اماکن ورزشی بر اساس چهارچوب هایی که فدراسیون های جهانی اعلام می کنند، باید به روز شوند. ما این کار را شروع کرده ایم. در بحث فوتبال هم اتفاق افتاده است. اماکنی که داریم، خوب هستند و مشکلات چمن را می توان حل کرد و به شدت دنبال آن هستیم و این تعهد را به همه ورزشدوستان می دهم. در فوتبال، فضای ورزشی استادیوم ها را به باشگاه ها می دهیم تا کار نگهداشت آنها را انجام دهند، البته نظارت هم خواهیم کرد.»

وزیر ورزش به تازگی از شناسایی ۹۸ هزار مکان ورزشی سخن گفته است. چه تعداد از این اماکن به وزارت ورزش تعلق دارد؟

۹۸ هزار مکان ورزشی بهره برداری شده، ۱۲ هزار مکان ورزشی در بهره برداری وزارت ورزش و جوانان و زیرمجموعه هایش است.

۱۲ هزار مکان ورزشی برای ورزش حرفه ای کم نیست؟

میزان سرانه اماکن ورزش کشور مهم است اما مهتر آن است که ببینیم تعداد اماکن ورزشی با توجه به تنوع رشته های ورزشی به چه میزان است و نحوه توزیع این اماکن در استان های مختلف به چه ترتیب است و تا چه حد در این زمینه ایجاد عدالت می کند.

گفته می شود سرانه ورزش ایران ۲/۵ مترمربع است، این سرانه کم نیست؟

بعد از نهایی شدن سند آمایش ملی، ما متوجه

کیفیت و کمیت سرانه می شویم. حالا صحبت درباره این مسأله بدون پشتوانه است. وزیر، توسعه ورزش در مناطق محروم کم برخوردار را از اهداف وزارت ورزش دانسته. این کار نیاز به زیرساخت دارد. شرکت توسعه و نگهداری اماکن ورزشی چه برنامه ای دارد؟

شرکت توسعه و نگهداری اماکن ورزشی با توسعه و تجهیز سابق طبق اساسنامه اش متولی مجموعه های ورزشی با مقیاس متوسط و بزرگ است. در طول زمان بیش از ۶۳۰ پروژه به این شرکت سپرده شده و بعضاً اجرایی شده است. البته ۲۵۵ پروژه با مطالبات معوقه دارند یا نیمه کاره اند و به درصدهای متفاوتی از پیشرفت فیزیکی رسیده اند. از این تعداد ۱۰ تا ۱۵ پروژه نیز پیشرفت نداشته اند و سال های زیادی از شروع کار آنها گذشته و حتی در نبود بودجه به خاطر عدم تکمیل و مرور زمان فرسوده شده اند. تعدادی پروژه هم تحویل داده شده و به بهره برداری رسیده اند.

عدم تکمیل پروژه ها، باعث خرابی نشد؟

خرابی ندارند اما اثرات ای دارند که باید برطرف شود. طبق قوانین، اماکن مزاد باید در اختیار بخش خصوصی قرار می گرفت تا موضوع استعدادیابی و قهرمانی کمتر آسیب ببیند. ظاهر احرف از این است که ۴۰ همت برای تکمیل پروژه های نیمه تمام لازم است. چند پروژه نیمه تمام داریم و برای تأمین این مبلغ از بخش خصوصی چه اقدامی شده است؟

این عدد برای کل پروژه ها نیست. در واقع بودجه مد نظر برای تکمیل پروژه های نیمه تمام خیلی بیشتر از ۴۰ همت است.

باینکه وزیر ورزش تأکید زیادی روی ارتقای جایگاه ایران در بازی های آسیایی ۲۰۲۶ و المپیک ۲۰۲۸ دارد و پیشتر شدن تعداد مدال های طلا، اما یک سری از رشته های پرمدال هنوز زیرساخت مناسب استاندارد ندارند. مثلاً دوچرخه سواری پیست چوبی ندارد. شرکت برای این رشته ها چه اقدامی انجام می دهد؟

ما نگاه می کنیم آنجایی که پیست یا پروژه نیمه کاره داریم، اگر فضاهای ورزشی موجود کم هست باید آن پروژه تکمیل شود، اگر پروژه نیمه کاره نباشد، باید اصولی نگهداری شود. البته ما برای تکمیل پروژه های نیمه کاره به نوعی منتظر تدوین سند آمایش نیستیم، بلکه

صرفاً سبب هدررفت منابع مالی

شد. «رکابزن باتجربه ایرانی معتقد است: «می توانم با هزینه کمتر و در زمان کوتاه تر پیست بسازم، اما به جای انجام مطالعات و بررسی های لازم پیش از ساخت، شاهد آن بوده ایم که مطالعاتی کوتاه انجام شده و در عوض ساخت پروژه زمان طولانی برده است؛ نتیجه پروژه هایی است که پیش از تکمیل شدن از بین می روند و مستهلک می شوند. نمونه اش پیست چوبی زنجان است که ۱۵ سال از شروع به ساختش می گذرد و هنوز تکمیل نشده و می توان گفت حدود ۳۰ درصد کار انجام شده است. چرا به جای استادیوم فوتبال در زنجان، پیست

تکمیل پیست سیمانی دوچرخه سواری اهواز

تکمیل استاد

نگهداری و توسعه پروژه های نیمه کاره باید اجرا شود. شرکت با بهره برداری و نگهداری، اماکن ورزشی را برای ورزش قهرمانی احیا می کند تا ورزش ایران زیرساخت های خوبی داشته باشد، چرا که عدم نگهداری اصولی فضاهای ورزشی نتیجه ای جز از بین رفتن استحکام و خرابی ندارد.

برنامه ای برای ساخت اماکن اختصاصی برای فدراسیون ها دارید؟

برای یک سری فدراسیون ها، ساخت ساختمان های اداری در زمین هایی که منع قانونی ندارد را در برنامه داریم. بعضی از فدراسیون ها هم به صورت مجتمع در یک ساختمان قرار می گیرند و برای بعضی ها هم کمپ، خوابگاه و رستوران ساخته می شود. البته درحال بررسی هستیم که فضای کمپ ها مشترک باشد یا اختصاصی.

پیش بینی کردید تکمیل پروژه های نیمه تمام چقدر زمان دارد؟

اگر منابع مالی باشد حداکثر پروژه ها ظرف ۳ سال اجرایی می شود و گرنه زمان بیشتری لازم است تا آنها تکمیل شود. البته طراحی، مدل های اقتصادی، برآوردها، نوع واگذاری و بهره برداری هم مهم است.

از بخش خصوصی هم برای تکمیل پروژه ها کمک می گیرید؟

بخش خصوصی برای پیشقدم شدن در تکمیل پروژه های نیمه کاره باید انگیزه داشته باشد. در واقع بخش خصوصی با همکاری به نوعی سرمایه گذاری می کند برای پیشرفت و تکمیل زیرساخت ها. این کار کمک بزرگی به فدراسیون ها و هیأت ها می تواند باشد. برای اجرای اهداف چه مشکلاتی دارید؟

هدف اصلی این شرکت در طول زمان از ایجاد زیرساخت برای ورزش کشور به پرداخت حقوق برای کارکنان تبدیل شده است. شرکت توسعه می تواند با تأمین زیرساخت ها به ورزش قهرمانی کمک کند و اصل بر این اساس بنا شده اما مسیر اصلی اش دور شده است. سعی می کنیم شرکت را به مسیر اصلی اش برگردانیم. با تولید پروژه هایی که تأمین منابعش از جنس مولدسازی با هزینه های دیگر براساس قانون باشد و از مسیر دیگری بودجه تأمین شود این کار را انجام می دهیم. باید در تأمین فضای فراغت و تفریحی، تعادل ایجاد کنیم. در زمینه قهرمانی هم کیفی سازی انجام می دهیم.

ساخت پیست های سیمانی، پول را هدر داد

کوه را با بیل مکانیکی کنده بودند و پیست های مختلف ۲۵ و ۳۲۰ متری را کنار مدرسه دوچرخه سواری «کابین» ساخته بودند. تنها کاری که کرده بودند با گویدرداری و سیمان مخصوص، پیست های مخصوص ساخته بودند. ما حتی می توانستیم سال ۲۰۰۶ پیست چوبی از قطر بخریم. آن موقع قیمت پیست را پرسیدیم که ۲۵۰ میلیون تومان بود و می شد آن پیست چوبی را در سوله ای کار گذاشت یا حداقل هزینه، اما این کار نشد؛ آن وقت برای پیست زنجان چندین میلیارد هزینه کردند تا کوه را صاف کنند.

اینجا ما کلی هزینه بابت مدیریت و تصمیم اشتباه می دهیم و انتظار مدال هم داریم. بیشترین هزینه به جای پیست چوبی برای ساخت پیست های سیمانی شده است. آن موقع که پول و اسپانسر بود و ما در سال چند کاپ جهانی و آسیایی شرکت می کردیم، پیست چوبی ساخته نشد، حالا که هیچ امکاناتی نیست و حتی اسپانسر هم نمائده است. «رکابزن زنجانی بزرگ ترین معضل را نگهداری می داند: «بزرگ ترین معضل در ایران ساختن زیرساخت یا تکمیل نیست بلکه نگهداری صحیح و اصولی است. در حالی که تفکر اشتباه فقط بودجه را حیف و میل می کند.»